

LA VIDA SOCIAL

EL PERSONATGE

Antoni Pasqual i Piqué

Escriptor, traductor i teòleg que fa un seminari a la Casa de Cultura Les Bernardes de Salt sobre el poeta lleidatà Màrius Torres, del qual ha publicat una petita guia de lectura

Antoni Pasqual és un escriptor, traductor i teòleg que fa un seminari sobre el poeta lleidatà Màrius Torres a la Casa de Cultura Les Bernardes, de Salt. Pasqual ha viscut a Arbúcies, Flaçà i Sant Hilari, i ara resideix a Sant Celoni. La importància de l'obra de Màrius Torres per als catalans és comparable, segons Antoni Pasqual, a la d'Antonio Machado per als espanyols i a la de Rainer Maria Rilke per als europeus.

XEVI PLANAS

■ —Per què recomanarieu l'obra de Màrius Torres a una persona que no l'ha gués llegit mai?

—«Perquè la seva poesia ens fa descobrir una dimensió desconeguda de nosaltres mateixos».

—Quina?

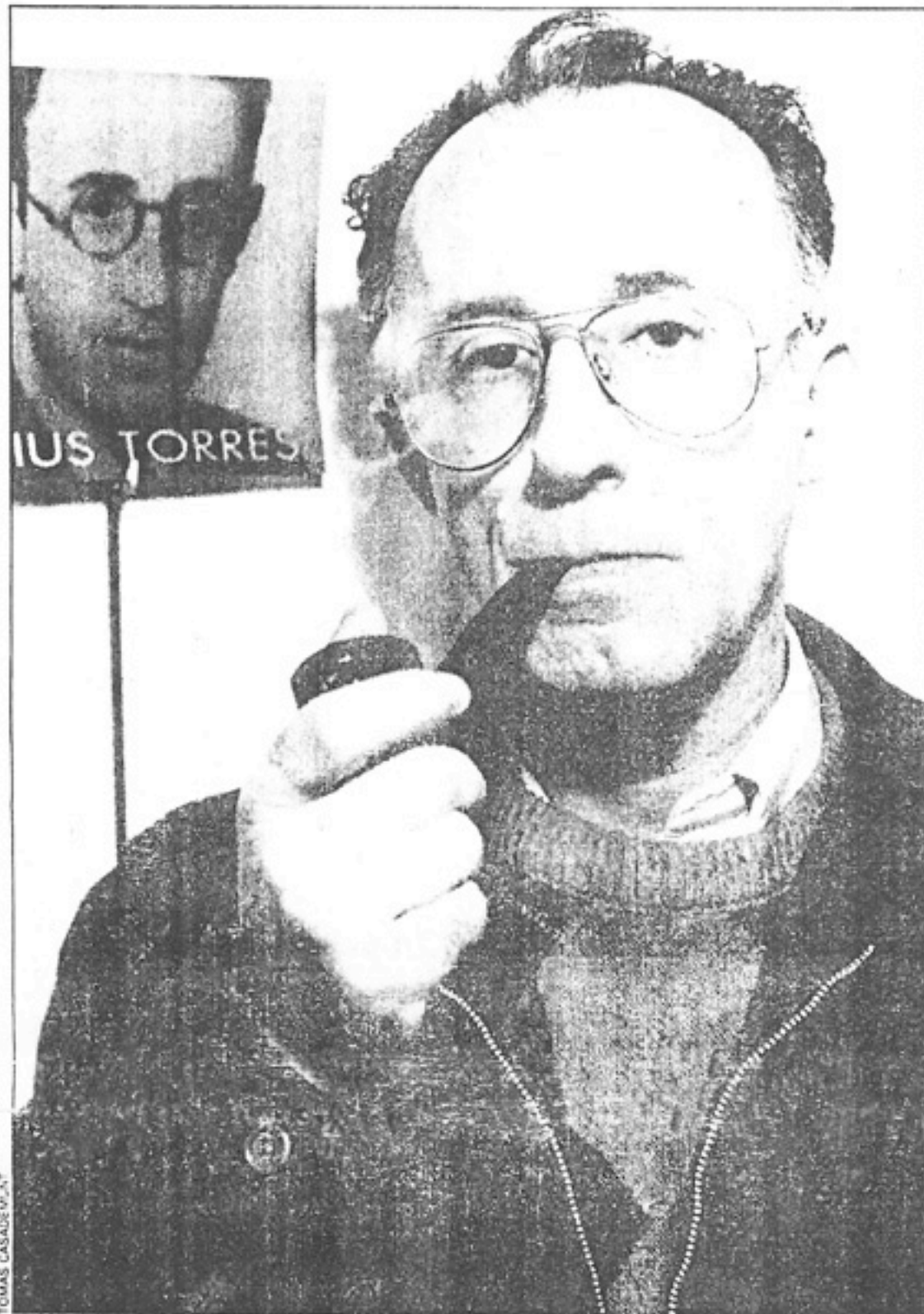
—«La del silenci, sobretot. L'home és silenci, paraula i acció. Normalment les vides es frustren perquè els falta el silenci. La paraula de Màrius Torres ve del silenci i ens hi porta».

—Es pot considerar espiritual la poesia de Màrius Torres?

—«Sí. Ell va explorar amb lúcida penetració el món interior humà, i per això ara se'ns fa un poeta estranyament contemporani i necessari. S'està creant una pregunta col·lectiva i ell en té la resposta».

—En els vostres seminaris i conferències compareu Màrius Torres amb Antonio Machado i Rainer Maria Rilke. Què creieu que tenen en comú aquests tres escriptors?

—«Tots tres recuperen l'esperit franciscà, que ja no es pot trobar a les esglésies, però sí en aquests poetes. Les obres d'aquests autors són una recerca del sentit enmig de l'absurd individual i col·lectiu. Màrius Torres, al sanatori de Puigdolena —a Sant Quirze de Safaja—; Antonio Machado, a Cotlliure; i Rainer Maria Rilke, voltant per tot Europa, troben una paraula vàlida per expressar la idea que a la vida es pot ser molt

Antoni Pasqual és autor d'una petita guia de lectura de Màrius Torres publicada per «la Caixa».

«Em preocupa el desencís general»

■ **Nom:** Antoni Pasqual i Piqué.

Lloc i data de naixement: Barcelona. 18 de juliol del 1941.

Professió: Escriptor.

Aficions: «Escollir música, estar-me a casa, llegir i reflexionar».

Problema social que us preocupa més: «El desencís general».

Un llibre: «Per no dir el de *Poesies* de

Màrius Torres —que em sé de memòria—, *L'home a la recerca de la seva humanitat*, de Marcel Légaut».

Una pel·lícula: «*El compromís*, d'Elia Kazan».

Un disc: «*Les Simfonies concertants*, de Mozart».

Màxima aspiració: «Viure amb V majúscula».

feliç i lliure sense tenir ni un ral, que el benestar no té res a veure amb els diners».

—També heu afirmat que l'obra d'aquests autors

és un pont entre el conscient i l'inconscient. A què us referiu exactament, quan ho dieu?

—«Aquests tres autors tenen en comú, entre altres

fets, que van viure una tensió molt forta entre dos pols. Les seves vides van ser estripades per les guerres, però ells van saber sortir-se'n, malgrat les ferides

que els van obrir. Van ser capaços de treure de dins cap a fora l'energia que va fer possible la seva supervivència».

—Què té l'obra de Màrius Torres que la diferencia de totes les dels altres poetes catalans contemporanis?

—«Màrius Torres és un home en el qual s'emmiralla el destí i la història del seu poble. Es va passar, molt malalt, els set anys de la seva vida activa al sanatori antituberculós de Puigdolena —situat al Vallès Oriental, entre Sant Feliu de Codines i Centelles—, intentant trobar en ell mateix la llum per viure el més essencial, tot i que eren els anys de la Guerra Civil —primer— i de la derrota dels republicans —després—, i llavors es va quedar sol i aïllat mentre els seus familiars s'exiliaven a Montpeller. La seva obra té una força insòlita que li permet superar les circumstàncies terriblement doloroses que va haver de patir».

—Alguna vegada heu dit que Màrius Torres era un malalt ferit de mort que vivia d'una manera totalment ociosa. Com s'explica aquest fet?

—«Ell era metge i era molt conscient de la gravetat de la tuberculosi que patia. Amb tot i això, fent front al tràgic entorn personal i col·lectiu que li va tocar sofrir, va saber viure humanament en llibertat i en el goig de la creació, i, als 32 anys, en el moment de la seva mort, de la qual es commemorarà el cinquantè aniversari el proper 29 de desembre, va deixar-nos 96 poemes: una obra breu, però inexhaurible».

—Mercè Figueres, la millor amiga de Màrius Torres, que apareix en els seus poemes amb el nom de Mahalta, era de Girona. Girona era una ciutat especialment estimada per Màrius Torres?

—«Jo crec que sí. Quan estava a Puigdolena, feia sortides per anar a Girona amb Mercè Figueres. A més, quan Màrius Torres parla del mar, es refereix al mar de la zona de la costa més propera a la ciutat de Girona».